

نخستين مظاهره يک حزب ملي در کابل برضد پاکستان

نجات مادر وطن از زیر ضربات مرگبار دشمنان هستی و موجودیت افغانستان، به شجاعت و مردانگی و فداکاری فرزندان اصیل و شیرپاک خورده آن وابسته است. خموشی و بی تفاوتی در برابر تجاوز آشکار و عریان پاکستان، این نطقه ناپاک استعمار، جز تسلیمی و پیشکش کردن ناموس وطن به نظامیان ابلیس صفت پنجابی، معنی دیگری ندارد.

وجدان هیچ افغان شرافتمند، مستقل و سربلند راضی به تمکین در برابر دال خوران پنجابی نخواهد شد؟ مگر آنکه شخص بیوجدان و شرافت باخته باشد که بخواهد نظامیان پنجابی فردا بر خواهر و مادر و دختر و ناموش تجاوز کند. پس آنانی که صیانت عزت و شرف و ناموس وطن را میخواهند، باید به دفاع از مردم تحت ضربات راکت و توپخانه اردوی پاکستان به هر شکل ممکن آن برخیزند و صدای اعتراض و انزجار خود را بلند نمایند و جامعه جهانی را از حرکات فاجعه بار پاکستان مطلع سازند.

شاید گفته شود که جامعه جهانی این مداخلات و این تجاوز پاکستان را مبیند ولی در برابر آن خموشی اختیار کرده است، پس داد و فریاد ما دردی را دوا نخواهد کرد؟

در میان مردم ما یک ضرب المثل ساده است که گفته میشود: تا کودک گریه نکند مادر شیر نمیدهد. این ضرب المثل ساده در حق ما و سازمان ملل متحد نیز صادق است. تا زمانی که ما صدای خود را بلند نکنیم و نگوییم که اردوی پاکستان هر روز و هر شب با فیرسلاح های ثقیله خود جان ده ها فرزند بیگناه ما را میگیرد، و سبب تخریب آبادی ها و آواره گی مردم ما میگردد، جامعه جهانی (سازمان ملل متحد) پاکستان را برای این گستاخی هایش مورد باز پرس و مواخذه قرار نخواهد داد.

به دنبال تظاهراتی که در هفته های اخیر به ابتکار و سهم گیری وطن پرستانه آقای مسکین یار در اروپا و امریکا براه افتاده است، اینک بر اثر افشاکاری های تلویزیون آریانا افغانستان، و بدنیاال استعفاي احتجاج امير جنرال امين الله امرخيل از وظیفه سرحدداری زون شرقی کشور، خوشبختانه حس حمیت و شهامت جوانان افغان، نیز بجنبش آمد و امروز دوم جولای (۱۱ سرطان ۹۰) به ابتکار و پیش آهنگی حزب مشارکت ملی، تظاهراتی به اشتراک صد ها تن از شهریان کابل با شعارهای:

مرگ بر پاکستان ! مرده باد نظامیان پاکستان! پاکستان باید راکت باری بر افغانستان را قطع کند! براه افتاد. بگزارش اکثر رسانه های جمعی افغانستان و از جمله آژانس خبری پژواک: روز ۱۱ سرطان ۹۰ بر ضد حملات پاکستان بر خاک افغانستان، در کابل مظاهره شد و مردم خشمگین، این حملات را به شدت تقبیح کردند.

این مظاهره، از سوی نجیب الله کابلی رهبر حزب مشارکت ملی و عضو پیشین ولسی جرگه به راه افتاده بود و شرکت کننده گان شعار های "مرگ به زرداری، مرگ به نظامیان پاکستان، مرگ به آی اس آی" را سر میدادند. کابلی طی سخنانی، هدف از این مظاهره را توقف عاجل حملات پاکستان بر خاک افغانستان خواند و گفت که دولت افغانستان، با عمل بالمثل نماید و یا پاکستان از حملات خود رسماً معذرت بخواهد. وی با این هشدار که در غیر آن، مردم افغانستان در مقابل این حملات قیام خواهند کرد، افزود: «ما ابر قدرت شوروی سابق را شکست دادیم و پاکستان هم اگر به تجاوز خود خاتمه ندهد، علیه آن کشور نیز قیام خواهیم کرد.»

مظاهره کننده گان تاکید کردند که اگر حملات قطع نشود، مظاهرات شان از کابل به ولایات گسترش خواهد یافت. آنها قطعنامه ای نیز صادر کردند و به ریاست جمهوری، یوناما، شورای ملی، نماینده گی های اتحادیه اروپا و کنفرانس کشورهای اسلامی تحویل دادند.

در قطعنامه از سازمان ملل متحد و نیروهای آیساف، تقاضا به عمل آمده که باید در مقابل این حملات پاسخگو باشد. در

قطعنامه تصریح شده است: "ما از ملل متحد، سازمان کشور های اسلامی، اتحادیه اروپا، امریکا، نهادهای حقوق بشر و رسانه های همگانی، تقاضا می نمایم که جلو مداخلات آشکار پاکستان را گرفته و محکومش نمایند." در قطعنامه از سازمان ملل متحد خواسته شده است که بخاطر حل این معضله، جلسه اضطراری را تشکیل بدهد.

بدینسان مردم کابل با راه اندازی نخستین تظاهرات خود، صدای اعتراض و انزجار خود را برضد تجاوز و مداخلات بی شرمانه پاکستان ابراز داشتند. انتظار می رود این عکس العمل ها و مبارزات مدنی در شهرهای دیگر افغانستان نیز از سوی احزاب سیاسی و تشکل های ملی و مترقی و غیر وابسته به محافل مدافع پاکستان، با اشتراک وسیع جوانان، محصلان، معلمان، شاگردان مکاتب و تمام افشار جامعه ادامه یابد.

با آنکه تعداد احزاب سیاسی در افغانستان از صد حزب و گروه سیاسی بیشتر است، آیا تعجب آور نیست که (بجز به «حزب مشارکت ملی»)، سایر احزاب بصورت احزاب سیل بین و ابن الوقت، تا کنون از هرگونه عکس العمل و حتی پخش یک اعلامیه اعتراض آمیز در قبال تجاوز پاکستان خود داری ورزیده اند؟

تعجب من بیشتر از حزب "افغان ملت" است که باوجودیکه بیشتر اعضای آن از پشتونهای ولایات ننگرهار و کنر و لغمان و نورستان و اطراف کابل هستند و در دل، خواهان " لوی افغانستان " نیز می باشند با اینکه از تعرض و تجاوز اردوی پاکستان " برکوچی افغانستان " در ولایات شرقی کشور سه هفته می گذرد و تا کنون بیش از ۷۰۰ راکت و مرمی توپ بر دهات و قصبات شان در کنر و ننگرهار و نورستان فیر شده است، ولی این حزب از جا نمی جنبد و منتظر است تا آقای فهیم و یا آقای کریم خلیلی به آنها دستور براه انداختن یک مظاهره را بدهند؟؟ شرم باد به احزاب نام نهاد و بی خاصیتی که از خود سیاست مستقل ملی نداشته باشند و دفاع از نوامیس ملی را وظیفه اصلی و اساسی خود ندانند!

پایان